

Čís. 16492.

Nárok podle § 1041 obč. zák. se promlčuje ve 30 letech, třebaš šlo jinak o náhradu za dodaný materiál a řemeslnické práce.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, R I 1338/37.)

Srov. rozh. č. 10899, 14009, 15113 Sb. n. s.

Antonín G. na objednávku Františka K. konal na domě, jehož spoluvlastníkem jest uvedený objednatel a žalovaná manželka Františka K., tesařské práce a dodal naň tesařský materiál. Proti žalobě podané dne 12. ledna 1932, již se žalobkyně jako postupnice Antonína G. domáhá na žalované zaplacení 1803 Kč 50 h s přísl., tvrdíc, že žalovaná jako spoluvlastnice jest podle § 1041 obč. zák. povinna nahraditi částku připadající z výkonu tesařských prací a dodávky tesařského materiálu na její spoluvlastnický díl, namítla žalovaná, že zažalovaný nárok je promlčen podle § 1486 č. 1 obč. zák., ježto odměna Antonína G. byla splatná již dne 15. března 1932. Soud první stolice zamítl žalobu, vycházejce z názoru, že v souzené věci platí tříleté promlčení. Odvolací soud uložil soudu první stolice další jednání a nové rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Jde o žalobu podle § 1041 obč. zák. Nejvyšší soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že se nárok podle dotčeného zákonného ustanovení nepromlčuje podle § 1486 č. 1 obč. zák. ve třech letech, nýbrž podle § 1478 obč. zák. teprve ve třiceti letech. I kdyby byl nárok Antonína G. za tesařské práce i tesařský materiál proti objednateli Františku K. podléhal snad tříletému promlčení podle § 1486 č. 1 obč. zák., nelze z toho vyvozovati, že témuž tříletému promlčení (podle § 1486 č. 1 obč. zák.) podléhá též nárok příslušící podle § 1041 obč. zák. Antonínu G. nebo žalobkyni jako jeho postupnici proti žalované manželce žalovaného a spoluvlastnici hostince, kam byl tesařský materiál dodán a kde tesařské práce byly vykonány (srov. Sb. n. s. č. 10899), poněvadž jde o jiný právní důvod (obohacení) a pohledávka z něho nemusí býti ani co do rozsahu stejná s pohledávkami z objednávky. Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. prosince 1934 zn. sp. Rv I 246/33 (Sb. n. s. č. 14009) a ze dne 7. dubna 1936 zn. sp. Rv II 220/36 (Sb. n. s. č. 15113) se týkají nároku podle § 1042 obč. zák. a nehodí se na souzenou věc.

Čís. 16493.

I v řízení ve směnečných věcech (§§ 555 a další c. ř. s.) platí v příčině odmítnutí soudců v občanských věcech právních (§§ 19 až 25 j. n.) 14denní lhůta (§ 521 c. ř. s.) k podání opravného prostředku.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1937, R II 505/37.)

Ve směnečném sporu o zaplacení 50.000 Kč s přísl. soud první stoliice (krajský soud v O.) zamítl návrh žalovaných na odmítnutí soudců zasedajících v rozhodujícím senátě, a to jak soudců z povolání, tak soudce laika. Rekursní soud (vrchní soud v B.) odmítl rekurs žalovaných jako opožděný, ježto byl podán po uplynutí 8denní lhůty vytčené v § 552 č. 2 c. ř. s.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu věcně rozhodl.

D ů v o d y:

Podle § 555 č. 2 c. ř. s. činí lhůta k podání rekursu v řízení ve věcech směnečných 8 dnů. Napadené usnesení však nebylo vydáno v tomto řízení, nýbrž z podnětu a u příležitosti zvláštního řízení, týkajícího se odmítání soudců, které však jest upraveno zvlášť v §§ 19 až 25 j. n., a to i co do instančního pořadu (§ 23 j. n.). Neobsahuje-li toto řízení samostatného předpisu o lhůtě rekursní, platí pro ně pravidelná lhůta rekursní podle § 521 c. ř. s., tedy lhůta 14denní, a nelze užítí výjimečného ustanovení o řízení ve věcech směnečných (srov. rozh. Gl. U. n. ř. č. 5397 a Neumannův Komentář k § 24 j. n.). Podle toho byl tedy rekurs proti usnesení prvního soudu podán včas, a nebylo proto jeho odmítnutí pro opožděnost zákonem odůvodněno.

Čís. 16494.

§ 265 obč. zák. nebyl dotčen zákonem o syndikátní odpovědnosti č. 112/1872 ř. z.

Nelze-li předem vyloučiti spoluvinu poručníka nebo jiné třetí osoby na škodě vzniklé z vedení poručenství nebo obstarávání poručencových záležitostí, musí se poškozený nezletilec domáhati náhrady škody nejprve na poručníkovi nebo na tom, komu lze přičítati zavinění, a teprve kdyby náhrady na uvedených osobách nedosáhl, mohl by se jí podle okolností jednotlivého případu domáhati podle § 1 zák. č. 112/1872 ř. z. na provinilém soudcovském úředníku a na státě jako rukojmím a plátcí.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1937, Co I 8/37.)

Žalobkyně Anna S. ml., provdaná U., se na soudcovském úředníku Dr. J. F. a Československém státě domáhá syndikátní žalobou, aby byli uznáni povinnými zaplatiti jí rukou společnou a nerozdílnou k rukám jejího zástupce Dr. Emila A. částku 2.450 Kč s přísl. a zaplatiti za ni Kateřině P. 11.463 Kč 12 h s přísl. a Josefu E. 3.172 Kč 35 h s přísl., tvrdíc, že za uvedené částky ručí žalovaný Dr. J. F., poněvadž jako poručenský soudce zanedbal úřední povinnosti, jež mu ukládají §§ 232 až 236 obč. zák. a §§ 183 až 198 nesp. pat., a spatřujíc zanedbání těchto povinností v tom, že Dr. J. F. jako poručenský soudce nehleděl, aby dědičný podíl byl žalobkyni zachován a zajištěn, nýbrž že dovolil, aby